

عنوان مقاله:

منطقه گرایی قدیم و جدید و نقش ایران در منطقه گرایی نوین

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و فرهنگ ملل، دوره 3، شماره 6 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

فاطمه زیبایی نژاد - دانشجوی دکتری حقوق بین الملل/دانشگاه مفید/قم/ایران

خلاصه مقاله:

با پایان جنگ جهانی دوم، موضوع جهانی شدن به یکی از موضوعات مهم در سطح نظام بین الملل تبدیل شد که در برگیرنده ی همه ی تغییرات و دگرگونی ها در حوزه های مختلف حقوق بین الملل، اقتصاد، ایدئولوژیک، تکنولوژیک و فرهنگی قدیم و جدید در عرصه ی بین المللی است. در همان حال، موازی با بحث جهانی شدن، منطقه گرایی که به دو نوع منطقه گرایی قدیم و جدید تقسیم شده است نیز به طور فزاینده ای مورد توجه مناطق مختلف جهان قرار گرفت. شواهد نشان می دهد که در منطقه گرایی، موج اول منطقه گرایی به عنوان یک ساز و کار دفاعی برای کاهش وابستگی به اقتصاد بین الملل برآورده می شد. اما بسیاری از پژوهشگران منطقه گرایی نوین بر این باورند که در عمل منطقه گرایی بسیار چند جانبه تر و چند بعدی تر از گذشته هاست. دولت ها اینک وارد تلاش های منطقه گرایانه هم پوشان می شوند، بدون اینکه احساس کنند چنین فرایندی ممکن است آن ها را در تقابل با یکدیگر بوده یا این تلاش ها در تناقض با یکدیگر باشند. با توجه به اینکه ایران یکی از کشورهای مهم خاورمیانه به شمار می رود، نقش آن در منطقه گرایی نوین بسیار حائز اهمیت است. چرا که در سال های اخیر توانسته تحولات فرهنگی، مذهبی و نظامی گسترده ای را به نام خود ثبت کند و در فعالیت های بین المللی خود دارای سهم فرهنگی گسترده ای باشد.

کلمات کلیدی:

منطقه گرایی قدیم، منطقه گرایی جدید، جهانی شدن، ایران، سازمان های منطقه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1363116>

